

Kabul. De gula taxibilarna trängs på gatorna. Överraskande var de många träden stadsbilden erbjöd, och så bergen förstås. Genom diset kan man skymta några mäktiga toppar.

Mitt första möte med Kabul

Text: Jenny Wickford

Bild: Börje Almqvist

Jag sitter i en av de tusentals taxibilar som patrullerar gatorna i Kabul. Det sägs att det finns fler än 30 000 taxibilar i staden. Lägg sedan till alla övriga fordon. Detta ofantliga antal känns inte osannolikt när jag blickar ut över trängseln i trafiken. Trafikregler råder, men med generösa undantag. Med jämna mellanrum passerar vi trafikpolis som står mitt i härligheten och dirigerar, stundom vilt med armarna, stundom med ett tappert försök att höja rösten över bruset.

Det är mitt första besök i Kabul. Jag har hört och läst flera skildringar från denna stad och jag hade sannerligen

Lokalkrönika förväntningar och förutfattade meningar innan jag kom hit. Jag känner igen det jag har hört, men upptäcker efter bara ett par dagar att det också är mycket mer än så.

Jag söker ord att beskriva det som flyter förbi utanför bilfönstret, men de flyr mig. Jag har hört om explosionsartad aktivitet och nybyggaranda, om engagemang och hopp om framtiden. Men också om problem, om fattigdom och arbetslöshet, torra och sjukdom. Det är en motsägelsefull stad, med dyra hyror och extrem fattigdom, med kvinnor i burkor och kvinnor i jeans, den senaste elektroniska teknologin säljs bredvid ett litet stånd med frukter och grönsaker från lokala odlare och mobiltelefoner är mer regel än undantag.

Men det som överraskade mig mest var träden! Jag hade väntat mig damm och nyanser av brunt och grått – och detta finns i överflöd – men det finns också träd, grönska och skönhet. Dammiga gator ramas in av bruna murar samt spruckna och sönderskjutna husväggar, men bakom dessa höjer sig lövverk och blomster: buskar med vita rosor spiller över murarna och dess blomster skiner i solen, vinrankor klättrar och ringlar sig runt spjälkar och pelare. Någon berättar för mig att många afghanska hus har en liten trädgård innanför muren, en lugn och grönskande oas, skyddad från kaoset som råder där utanför.

Nästa upptäckt var bergen. Dessa snöklädda vakter som omringar staden. Jag såg visserligen bergen när jag flög in över staden, men första dagen var Kabul klädd i ett dammoln och det gick endast att ana konturerna av dessa berg i bakgrunden. Men ett förlösande regn rensar luften och himlen. Resultatet är mäktigt, nu sträcker bergen på sig i all sin prakt, snön skiner i solen och blir desto vitare mot den blå himlen. Jag går upp på ett hustak och vänder mig runt i 360 grader – jag är omringad av berg och det är en häftig känsla!

Det är mycket som döljer sig bakom ytan, jag anar ett land med många överraskningar. Och jag ser med spänning fram emot vad kommande månader kommer att bjuda på! ■

Jenny Wickford är styrelsemedlem i Göteborgs Afghanistankommitté.